

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Evy Kyselé v právní věci žalobkyně **S. Y.**, zastoupené JUDr. Alenou Strnadovou, advokátkou se sídlem v Liberci, Tovaryšský vrch 1353/1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2004, č. j. 48 Az 195/2004 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví označeným rozsudkem Krajského soudu v Praze byla zamítnuta žaloba žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2004, č. j. OAM-5797/VL-07-P05-2003, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje a na cizince se podle § 91 téhož zákona nevztahuje překážka vycestování. V odůvodnění Krajský soud uvedl, že důvody, jež sdělila žalobkyně v průběhu správního řízení (účast na mítincích proti vládě prezidenta K., pro které byla opakovaně odvezena na oddělení milice), nelze podřadit pod žádnou ze skutečností uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu mezi důvody, pro něž lze azyl udělit. Neshledala ani, že by v jejím případě byly naplněny důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Ztotožnil se rovněž s výrokem žalovaného, podle kterého se na žalobkyni nevztahují

překážky vycestování dle § 91 téhož zákona a pokud jde o skutkový stav věci, v obecné poloze konstatoval, že byl správním orgánem zjištěn dostatečně a z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgán vypořádal se všemi tvrzeními, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla.

Včasnou kasační stížností žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) uplatnila důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když tvrdila, že řízení před krajským soudem je zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, protože jí nebyla umožněna účast v tomto řízení. Nebyla jí totiž doručena výzva krajského soudu ve smyslu § 51 s. ř. s., takže se nemohla dostavit k jednání soudu. Požádala, aby soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek, navrhla zrušení rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl pouze, že se nehodlá blíže vyjadřovat a ponechává rozhodnutí o kasační stížnosti plně na Nejvyšším správním soudu, protože stížnost směřuje pouze do rozhodnutí krajského soudu. Návrh na přiznání odkladného účinku nepodpořil.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze soudního spisu bylo zjištěno, že pro žalobkyni byla dne 18. 10. 2004 vypravena zásilka určená do vlastních rukou, která obsahovala usnesení se žádostí, aby ve lhůtě do dvou týdnů od jeho doručení sdělila, zda souhlasí s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání. Usnesení obsahovalo i poučení o tom, že nevyjádří-li účastníci ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovýmto projednáním věci, bude mít soud za to, že s tímto postupem souhlasí. Tato zásilka byla adresována do pobytového střediska B. – J., B. p. B., kde byla žalobkyně v té době hlášena k pobytu (od 20. 11. 2003 do 20. 1. 2005, jak bylo ověřeno z databáze Ministerstva vnitra). Protože však nebyla v místě doručení zastížena, byla zásilka poštovní doručovatelkou uložena dne 20. 10. 2004 na poště a stěžovatelka byla o uložení vyrozuměna. Podruhé byla o uložení zásilky zpravěna dne 1. 11. 2004, avšak zásilku si ani do 4. 11. 2004 nevyzvedla, a proto ji pošta vrátila zpět odesílateli, tedy Krajskému soudu v Praze. Tyto údaje jsou zřejmé z dodejky, která je založena v soudním spise. Jelikož obsahuje všechny zákonem stanovené údaje, je veřejnou listinou, která je zásadně důkazem svého obsahu a soud z ní vychází.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli, nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Dle *odstavce 2* téhož ustanovení stanoví-li tak tento zákon, rozhoduje soud bez jednání o věci samé i v dalších případech.

Nebyl-li adresát písemností, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem vyzve, aby si písemnost vyzvedl. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do 10-ti dnů od uložení,

považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Není-li zjištěn opak, má se za to, že adresát v místě doručení zdržoval. Písemnost se ukládá u pošty, jestliže se doručuje prostřednictvím pošty (§ 46 odst. 4, 5 a 6 písm. b) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, dále jen „o. s. ř.“ ve znění účinném v rozhodné době).

V dané věci lze mít vzhledem k výše uvedeným skutečnostem za to, že soud vyzval stěžovatelku v roli žalobkyně, aby v zákonné lhůtě sdělila, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, popř. ve stejné lhůtě sdělila soudu svůj nesouhlas s takovým postupem. Zásilka určená do vlastních rukou byla proto, že sama stěžovatelka nebyla v místě svého hlášeného pobytu zastížena, uložena u pošty. Ačkoliv byla stěžovatelka o tom poštovním doručovatelem opakovaně vyrozuměna a z ničeho se nenaznačuje, že by se v místě doručení nezdržovala, předmětnou zásilku si nevyzvedla. Z toho důvodu je třeba podle § 46 o. s. ř., jehož použití pro řízení ve správním soudnictví ukládá § 64 s. ř. s., mít za to, že zásilka byla stěžovatelce doručena fikcí, a to 30. 10. 2004, tj. desátým dnem od uložení. Jde o náhradní způsob doručení, na který nemá žádný vliv zjištění, zda se adresát zásilky o uložení dozvěděl, či nikoliv. Jelikož byla respektována všechna zákonná ustanovení, upravující pravidla pro doručování písemností ve správním soudnictví, je den fiktivního doručení výzvy předsedy senátu (30. 10. 2004) dnem určujícím počátek lhůty k vyslovení nesouhlasu s vyřízením věci bez nařízení jednání. Zákonná dvoutýdenní lhůta počala běžet 31. 10. 2004 a skončila 14. 11. 2004 (neděle). Posledním dnem kdy mohla stěžovatelka v roli žalobkyně požádat soud, aby v jejím případě nařídil ústní jednání, bylo tedy pondělí 15. 11. 2004 (§ 40 odst. 1 až 4 s. ř. s.). Protože žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil a žalobkyně v zákonné lhůtě svůj nesouhlas nijak nevyjádřila, byly naplněny podmínky ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a krajský soud byl tedy oprávněn rozhodnout o žalobě bez nařízení ústního jednání. Přitom lze podotknout, že se jedná o zákonně připuštěnou možnost, nikoliv povinnost soudu vydat rozsudek bez ústního jednání, protože i za situace, kdy jsou naplněny předpoklady stanovené § 51 s. ř. s., může soud, uzná-li to za vhodné a pro vyřízení věci potřebné, nařídít ústní jednání, k němuž pak přizve všechny účastníky řízení. V dané věci však dokazování, k němuž je ústní jednání určeno především, prováděno nebylo a ani z jiných důvodů neshledal krajský soud potřebným ústní jednání nařídít. Není tedy opodstatněné tvrzení stěžovatelky, že se k jednání soudu nemohla dostavit.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že stěžovatelka nebyla na svých veřejných subjektivních právech postupem krajského soudu zkrácena, jelikož jí nebylo nezákonným způsobem odňato právo účastnit se ústního jednání. Výzva předsedy senátu s příslušným poučením jí byla doručena do vlastních rukou zákonnou fikcí, jež nastala v souladu s pravidly obsaženými v § 46 o. s. ř. ve znění účinném v rozhodné době. Řízení před krajským soudem proto netrpí vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy není dán. Protože jediná kasační stížností uplatněná výtka nebyla shledána důvodnou, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud rovněž vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde se o kasační stížnosti rozhoduje přednostně. Navíc je žadatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje

cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní vliv rozhodnutí o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2006

JUDr. Marie Turková
Předsedkyně senátu